

Sygn. akt: I C 52/21 upr

WYROK ZAOCZNY W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 16 czerwca 2021 roku

Sąd Rejonowy w C. (...) I Wydział Cywilny w składzie:

Przewodniczący:	sędzia Sylwia Piasecka
Protokolant:	p.o. protokolanta sądowego Agnieszka Wysmyk

po rozpoznaniu w dniu 16 czerwca 2021 roku w C. (...)

na rozprawie

sprawy

z powództwa (...) Spółka Akcyjna z siedzibą w W.

przeciwko J. K.

o zapłatę

oddala powództwo.

Pobrano opłatę kancelaryjną

w kwocie zł – w znakach

opłaty sądowej naklejonych

na wniosku.

Sygn. akt I C 52/21

UZASADNIENIE

Powód – (...) Spółka Akcyjna z siedzibą w W. wniósł o zasądzenie od pozwanego J. K. kwoty 598,00 złotych wraz z ustawowymi odsetkami za opóźnienie od kwoty 299,00 złotych od dnia 6 czerwca 2015 roku do dnia zapłaty oraz od kwoty 299,00 złotych od dnia 8 grudnia 2015 roku do dnia zapłaty i zasądzenie od pozwanego na rzecz powoda kosztów procesu według norm przepisanych.

W uzasadnieniu wskazał, że pozwany zawarła z powodem umowę ubezpieczenia OC komunikacyjne na okres od dnia 24 maja 2015 roku do dnia 23 maja 2016 roku o numerze (...). Składka ubezpieczeniowa w kwocie 598,00 złotych miała zostać zapłacona w 2 ratach, a mianowicie pierwsza rata w wysokości 299,00 złotych do dnia 5 czerwca 2015 roku (nie została zapłacona) i druga rata w kwocie 299,00 złotych płatna do dnia 7 grudnia 2015 roku (nie została zapłacona). W związku z brakiem zapłaty pełnej kwoty składki powód wezwał pozwanego do zapłaty. Powód wskazał, że domaga się odsetek ustawowych od dnia następnego po terminie wymagalności zapłaty roszczenia do dnia 31 grudnia 2015 roku i odsetek ustawowych za opóźnienie od dnia 1 stycznia 2016 roku do dnia zapłaty.

Pozwany – J. K. nie stawiał się na termin rozprawy, nie zajął stanowiska w sprawie i nie wniósł o przeprowadzenie rozprawy pod jego nieobecność.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

Powód – (...) Spółka Akcyjna z siedzibą w W. zawarł z pozwanym J. K. umowę ubezpieczenia OC komunikacyjne, dotyczącą samochodu osobowego marki O. o numerze rejestracyjnym (...), na okres od dnia 24 maja 2015 roku do dnia 23 maja 2016 roku o numerze (...).

Składka ubezpieczeniowa w kwocie 598,00 złotych miała zostać zapłacona w 2 ratach, a mianowicie pierwsza rata w wysokości 299,00 złotych do dnia 5 czerwca 2015 roku i druga rata w kwocie 299,00 złotych płatna do dnia 7 grudnia 2015 roku.

Obie składki nie zostały uiszczone przez pozwanego J. K., dlatego też powód wezwał pozwanego do zapłaty.

Pozwany nie uregulował zobowiązania.

przyznane w trybie art. 339 § 2 kpc, nadto dowód z innych wniosków dowodowych: wezwanie do zapłaty k. 13.

W dniu 26 maja 2020 roku powód (...) Spółka Akcyjna z siedzibą w W. wniósł przeciwko pozwanemu J. K. pozew do Sądu Rejonowego Lublin – Zachód w Lublinie celem wydania w elektronicznym postępowaniu upominawczym nakazu zapłaty.

Postanowieniem z dnia 16 czerwca 2020 roku, wydanym w sprawie VI Nc-e (...), Sąd Rejonowy Lublin – Zachód w Lublinie stwierdził brak podstaw do wydania nakazu zapłaty i umorzył postępowanie. W uzasadnieniu wskazał, że w elektronicznym postępowaniu upominawczym mogą być dochodzone roszczenia, które stały się wymagalne w okresie trzech lat przed dniem wniesienia pozwu.

dowód: pozew k. 7 - 10, postanowienie Sądu Rejonowego Lublin – Zachód w Lublinie z dnia 16 czerwca 2020 roku k. 11.

Sąd zważył co następuje:

Roszczenie strony powodowej nie zasługuje na uwzględnienie, mimo że strona pozwana J. K. nie stawiał się na termin rozprawy, nie zajął stanowiska w sprawie i nie wniósł o przeprowadzenie rozprawy pod jego nieobecność. Uzasadniało to zatem, stosownie do treści art. 339§2 kpc, uwzględnienie podstawy faktycznej powoda i w konsekwencji wydanie wyroku zaocznego. Podkreślić przy tym jednak należy, że wydanie wyroku zaocznego może nastąpić tylko wówczas, gdy Sąd rozpoznający sprawę, nie ma żadnych uzasadnionych wątpliwości co do prawdziwości twierdzeń powoda o okolicznościach faktycznych przytoczonych w pozwie. Niezależnie bowiem od ustalenia podstawy faktycznej Sąd jest zawsze zobowiązany rozważyć, czy żądanie pozwu jest zasadne w świetle norm prawa materialnego. Negatywny natomiast wynik takiej analizy powoduje wydanie wyroku zaocznego oddalającego powództwa, gdyż w tym zakresie nie obowiązuje domniemanie z art. 339 § 2 kpc (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 7 czerwca 1972 roku, III CRN 30/72, wyrok Sądu Najwyższego z dnia 2 kwietnia 1973, III CRN 59/73). Dlatego też obowiązkiem strony powodowej jest dołączenie do pozwu dowodów, które umożliwią Sądowi weryfikację twierdzeń pozwu pod kątem spełnienia przesłanek z art. 339 kpc. Brak bowiem jakichkolwiek dokumentów powoduje, że przytoczone okoliczności budzą wątpliwości co skutkuje oddaleniem powództwa - nawet przy biernej postawie strony pozwanej - gdyż nie jest możliwym przyjęcie za prawdziwych twierdzeń pozwu. Tym bardziej, że z treści art. 3 k.p.c. wynika obowiązek stron i ich pełnomocników do przedstawiania dowodów istotnych w sprawie.

W ocenie Sądu roszczenie strony powodowej uległo przedawnieniu.

W dniu 9 lipca 2018 roku weszły w życie zmiany wprowadzone do kodeksu cywilnego ustawą z dnia 13 kwietnia 2018 roku o zmianie ustawy - Kodeks cywilny oraz niektórych innych ustaw (Dz. U. z 2018 r., poz. 1104), które

znowelizowały przepisy dotyczące przedawnienia, a mianowicie m.in. skróciły okresy przedawnienia oraz wprowadziły automatyczne badanie przedawnienia przez sąd w sprawach wytoczonych przeciwko konsumentom.

Ustawodawca wprowadził do porządku prawnego art. 117 § 2¹ kc, który stanowi, że po upływie terminu przedawnienia nie można domagać się zaspokojenia roszczenia przysługującego przeciwko konsumentowi. Podkreślić przy tym należy, że przepis ten stosuje się także do roszczeń przedawnionych przysługujących przeciwko konsumentowi, co do których do dnia wejścia w życie niniejszej ustawy nie podniesiono zarzutu przedawnienia (art. 5 ust. 4 Ustawa o zmianie ustawy - Kodeks cywilny oraz niektórych innych ustaw z dnia 13 kwietnia 2018 roku (Dz.U. z 2018 r. poz. 1104)).

Z powyższego wynika zatem, że jeśli wierzyciel będący przedsiębiorcą występuje z pozwem przeciwko konsumentowi, sąd ma obowiązek z urzędu – czyli bez zarzutu, czy wniosku ze strony konsumenta - zbadać, czy dług jest przedawniony i jeśli doszło do przedawnienia – powództwo co do zasady oddalić. Nie ograniczono bowiem zastosowania przepisów nowych do spraw wszczętych po dniu 9 lipca 2018 roku.

W myśl art. 118 kc, jeżeli przepis szczególny nie stanowi inaczej, termin przedawnienia wynosi lat sześć, a dla roszczeń o świadczenia okresowe oraz roszczeń związanych z prowadzeniem działalności gospodarczej - trzy lata. Bieg terminu przedawnienia rozpoczyna się od dnia, w którym roszczenie stało się wymagalne, a jeżeli wymagalność roszczenia zależy od podjęcia określonej czynności przez uprawnionego, to bieg terminu rozpoczyna się od dnia, w którym roszczenie stałoby się wymagalne, gdyby uprawniony podjął czynność w najwcześniejszym możliwym terminie (art. 120 § 1 kc). Bieg przedawnienia przerywa się również, m.in. przez każdą czynność przed sądem lub innym organem powołanym do rozpoznawania spraw lub egzekwowania roszczeń danego rodzaju albo przed sądem polubownym, przedsięwziętą bezpośrednio w celu dochodzenia, ustalenia albo zaspokojenia lub zabezpieczenia roszczenia (art. 123 § pkt 1 k.c.) oraz przez uznanie roszczenia przez osobę, przeciwko której przysługuje (art. 123 § 1 pkt 2 k.c.). Po każdym przerwaniu przedawnienia biegnie ono na nowo, przy czym w razie przerwania przedawnienia w sposób wskazany w art. 123 § 1 pkt 1 k.c., biegnie ono na nowo dopiero po zakończeniu postępowania (art. 124 k.c.). Bieg terminu przedawnienia ulega zawieszeniu w przypadkach wskazanych w art. 121 k.c.

Przy obliczaniu terminu przedawnienia należy także zwrócić uwagę na przepis art. 112 zd. 1 k.c., który stanowi, że termin oznaczony w tygodniach, miesiącach lub latach kończy się z upływem dnia, który nazwą lub datą odpowiada początkowemu dniowi terminu, a gdyby takiego dnia w ostatnim miesiącu nie było – w ostatnim dniu tego miesiąca.

W przedmiotowej sprawie niewątpliwym jest, że roszczenie powoda ma charakter majątkowy i jest związane z działalnością gospodarczą powoda. Należy przy tym zauważyć, że o związku roszczenia z prowadzeniem działalności gospodarczej powinny decydować okoliczności istniejące w chwili powstania roszczenia, przy czym bez znaczenia dla tej kwalifikacji pozostaje, czy roszczenie powstało w relacji obustronnie profesjonalnej, czy też profesjonalista (przedsiębiorca) występuje tylko po jednej stronie stosunku prawnego, wystarczy, iż podmiotem gospodarczym jest osoba występująca z roszczeniem (por. wyrok Sądu Apelacyjnego w Katowicach z dnia 15 listopada 2012 roku, w sprawie I ACa 674/12).

Z uzasadnienia pozwu wynika, że składka ubezpieczenia w wysokości 598,00 złotych miała zostać uregulowana w dwóch ratach, a mianowicie pierwsza do dnia 5 czerwca 2015 roku, zaś druga do dnia 7 grudnia 2015 roku. Zatem, w ocenie Sądu, termin wymagalności pierwszej raty nastąpił w 6 czerwca 2015 roku, natomiast drugiej raty w dniu 8 grudnia 2015 roku, a nie od daty wezwania pozwanego przez powoda. Od tych dat rozpoczął również bieg 3 - letni termin przedawnienia, który spowodował, że w chwili wytoczenia powództwa zarówno w elektronicznym postępowaniu upominawczym, jak i do tutejszego Sądu roszczenie strony powodowej było przedawnione, albowiem trzyletni termin do dochodzenia roszczenia upłynął odpowiednio w dniu 7 czerwca 2018 roku i w dniu 9 grudnia 2018 roku.

Wprawdzie powód wskazał w piśmie procesowym z dnia 1 marca 2021 roku, że nastąpiła przerwa biegu przedawnienia albowiem w dniu 26 stycznia 2017 roku złożył pozew w trybie elektronicznego postępowania upominawczego, które

jednak po przekazaniu do Sądu Rejonowego w Słupsku postanowieniem z dnia 25 sierpnia 2017 roku zostało umorzone, w sprawie I C 2064/17, z uwagi na nieuzupełnienie braków formalnych pozwu.

W ocenie Sądu, podnoszone przez powoda okoliczności związane z przerwaniem biegu terminu przedawnienia poprzez wytoczenie w dniu 26 stycznia 2017 roku powództwa w elektronicznym postępowaniu upominawczym nie zasługują na uwzględnienie. Postępowanie to po przekazaniu sprawy do postępowania zwykłego zostało bowiem umorzone postanowieniem z dnia 25 sierpnia 2017 roku z uwagi na nieuzupełnienie braków formalnych. Wprawdzie w uchwale z dnia 21 listopada 2013 roku, III CZP 66/13, na którą powołuje się powód, Sąd Najwyższy stwierdził, że wytoczenie powództwa w elektronicznym postępowaniu upominawczym zakończonym umorzeniem postępowania na podstawie art. 505³⁷ § 1 k.p.c. przerywa bieg terminu przedawnienia, jednakże Sąd w niniejszym składzie poglądu tego nie podziela. Stanowisko zaprezentowane w tej uchwale budzi bowiem wątpliwości nie tylko tutejszego Sądu, ale też nie spotkało się z aprobatą innych sądów (por. wyrok Sądu Okręgowego w Piotrkowie Trybunalskim z dnia 16 września 2016 roku, II Ca 635/16, wyrok Sądu Okręgowego w Łodzi z dnia 5 października 2017 roku, III Ca 1086/17), a także przedstawicieli doktryny (zob. Partyk T. „Umorzenie postępowania w EPU. Głosa do uchwały SN z dnia 21 listopada 2013 r., III CZP 66/13”). Zdaniem Sądu orzekającego w niniejszym składzie, wytoczenie powództwa w elektronicznym postępowaniu upominawczym, które zakończyło się umorzeniem postępowania wskutek nieusunięcia braków formalnych pozwu nie może skutkować przerwaniem biegu przedawnienia. Rozwiązanie proceduralne w postaci umorzenia postępowania na skutek nieusunięcia braków formalnych pozwu wniesionego w postępowaniu elektronicznym (art. 505³⁷ § 1 k.p.c.) było w zamyśle legislacyjnym równoznaczne ze zwrotem tego pozwu, który z uwagi na zasadę kontynuacji i etap postępowania nie był już możliwy. Tym samym nie jest zrozumiałe, dlaczego skutki nieusunięcia braków formalnych pozwu uniemożliwiające nadanie sprawie dalszego biegu akurat w elektronicznym postępowaniu upominawczym miałyby być oceniane inaczej niż w postępowaniu zwykłym.

Wykładnia systemowa pozwala na sformułowanie ogólnej zasady, że tylko prawidłowe z formalnego punktu widzenia wytoczenie powództwa może wywoływać skutki materialnoprawne, zaś każdy przypadek formalnego zakończenia postępowania (a więc zwrot pozwu, odrzucenie pozwu oraz umorzenie postępowania) prowadzi do nieistnienia skutku materialnoprawnego w postaci przerwania biegu przedawnienia tego roszczenia w trybie art. 123 § 1 pkt 1 k.c. Natomiast brak szczególnej regulacji skutków umorzenia postępowania na podstawie art. 505³⁷ § 1 k.p.c. przemawia za odwołaniem się do zasad ogólnych. Takie ujęcie nie przeczy zasadzie kontynuacji postępowania elektronicznego, która znajduje pełne zastosowanie w razie uzupełnienia braków formalnych pozwu. Nie ma jednak żadnego racjonalnego uzasadnienia, by bierność powoda (i to w dodatku reprezentowanego przez profesjonalnego pełnomocnika) w postępowaniu elektronicznym wywoływała tak korzystne dla niego skutki.

Uznając zatem, że w niniejszej sprawie doszło do przedawnienia roszczenia, a wytoczenie powództwa w elektronicznym postępowaniu upominawczym (umorzonym z uwagi na nieuzupełnienie braków formalnych) nie przerwało biegu terminu przedawnienia, zasadnym było oddalić roszczenie powoda w całości.

Dlatego też Sąd orzekł jak w sentencji.